

Prelatens brev (oktober 2007)

”Gjør det til en vane at du mange ganger om dagen oppløfter ditt hjerte i takknemlighet til Gud” foreslår prelaten – med den hellige Josemarías ord – i sitt brev for oktober.

23.10.2007

Mine kjære: måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

Disse første oktoberdagene gir oss en anledning til å øke våre takksigelser

til Gud for hans godhet mot Kirken,
Verket og hver enkelt av oss.

Årsdagen for Opus Deis

grunnleggelse, som vi skal minnes i
morgen, (med denne innledes det
åttiende året av dets historie), og
femårsdagen for helgenkåringen av
den hellige Josemaría 6. oktober, får
oss til å vise takknemlighet overfor
den hellige Treenighet med glad iver
etter å omvende oss, for å kunne
elske mer. Dette er så krystallklart!

La oss fornye vår takksigelse for
Opus Dei, et tegn på Guds
barmhjertighet overfor menneskene,
et redskap for evangelisering og
helliggjøring, som Herren lot den
hellige Josemaría se 2. oktober 1928.
La oss også takke for vår
grunnleggers trofasthet, han som fra
første stund svarte på Guds kall med
total sjenerøsitet. Vi takker også Gud
for at han har gitt den universelle
Kirken vår Faders eksempel for

hellighet, noe som ble kunngjort ved hans helgenkåring.

Gransk deres liv, mine døtre og sønner, så kommer dere til å oppdage mange andre personlige anledninger til å takke den ene og trefoldige Gud: livets gave og gaven å være en del av Kirken, den skatt som vårt kristne kall i Opus Dei innebærer; at vi er kalt av Herren for å delta i Kirkens misjon akkurat nå, i begynnelsen av det 21. århundre, med oppdraget å forvandle samfunnet i enhet med Kristi ånd... La oss heve vår bønn til himmelen av takknemlighet for den glede og sorg, for de muligheter og vanskeligheter vi kan ha truffet, siden *alle ting virker til det beste for de som elsker Gud*.[1]

Helt fra den hellige Josemaría var ung prest, lærte han oss å være meget takknemlige i alle situasjoner. **Gjør det til en vane at du mange**

ganger om dagen oppløfter ditt hjerte i takknemlighet til Gud. Fordi han gir deg det ene og det andre. Fordi man har foraktet deg. Fordi du ikke har det du trenger, eller fordi du har det. Fordi han har gjort sin Mor, som også er din Mor, så vakker. Fordi han har skapt solen og månen eller det dyret eller den planten. Fordi han har gitt den personen talegaver og fordi du har vanskelig for å få frem et ord... Takk ham for alt, for alt er godt.[2]

La oss være bærere av denne takknemligheten dypt forent med Jesu Kristi offer i den hellige messe. Der frembærer Herren sitt liv og hele sitt mystiske legemes liv som offer, og Gud Fader tar imot det *in odorem suavitatis*[3] som et velluktende offer, ved den hellige Ånds virke.

Nesten helt på slutten av sitt liv på jorden oppfordret den hellige

Josemaría oss til alltid å forbli i en vedvarende takksigelse til Gud for alt: for det som virker godt og for det som virker ondt, for det milde og for det bitre, for det hvite og for det svarte, for det lille og for det store, for det ubetydelige og for det talløse, for det forgjengelige og for det som hører evigheten til. La oss takke vår Herre for det som har skjedd dette året og i en viss grad også for de ganger da vi ikke har vært trofaste, siden vi erkjente disse gangene og de har ledet oss til å be om tilgivelse og ta en beslutning om aldri mer å være troløse, noe som er meget bra for vår sjel.[4]

Femårsdagen for den hellige Josemarías helligkåring bør gjenoppvekke i oss det store ønsket om å være hellige som vi opplevde den gang. Jeg skrev da, og jeg har gjentatt det ved flere anledninger, at 6. oktober alltid bør forbli aktiv i

våre sjeler. La oss forundre oss over den tillit som Gud viser oss når han gir oss i oppdrag å spre Verkets ånd over hele verden.

La oss alltid med inderlig overbevisning gå fremover og oppfylle vårt oppdrag om å være mennesker som sår fred og glede. La oss gjøre det med ord og gjerning og med våre handlinger støtte – ved en fornyet åndelig kamp hver dag – det som vi vet er Guds vilje: *at alle mennesker skal bli frelst og nå frem til å erkjenne sannheten.*[5]

Herren lar oss forstå sin vilje på mange forskjellige måter. La oss gjøre vårt beste for å åpne sjelen og ta imot disse innsiktene samt sette dem ut i livet, siden *den som vil være venn med Jesus og bli hans sanne disippel* – som paven minner oss om – (...) *må dyrke et inderlig vennskap med Ham i meditasjoner og i bønn. Å fordype seg i de kristne sannhetene og*

studere teologi eller en annen kristen vitenskap forutsetter en skolering i stillhet og kontemplasjon, siden det er nødvendig å utvikle evnen til å lytte med hjertet til Guds tale.[6]

Blant Kirkens tradisjonelle åndelige aktiviteter er derfor retrettene spesielt effektive i dette henseende, da sjelen legger hverdagens bekymringer til side og vier seg til å tenke på Gud og sin egen utvikling.

Jeg kom nettopp til å tenke på at snart er det syttifem år siden en av vår Faders retretter i 1932, som han hadde stor nytte av for å fullføre sitt oppdrag som grunnlegger. Han snakket ofte med oss om disse første årenes apostoliske arbeid, da han alltid var omgitt av mennesker, som han intenst viet seg til undervisning av. Når han ville tilbringe noen dager med retrett, søkte han til et sted der han kunne være alene med Gud, helt atskilt fra sine vanlige gjøremål.

3. oktober 1932 dro han til Segovia, til karmelittklosteret i byen, grunnlagt av den hellige Johannes av Korset. Han hadde forberedt seg ved også å be mange mennesker om deres sjenerøse bønn for dette formålet. 6. oktober mottok han der en guddommelig inspirasjon som fikk ham til å påkalle de hellige erkeenglene Mikael, Gabriel og Rafael som skytshelgener for Opus Deis apostoliske arbeid.[7] Han forlot denne retretten med klare og tydelige beslutninger for hvordan han skulle føre Opus Deis arbeid fremover, ved å basere alt på bønn og bot. Dette var hans vedvarende anstrengelse og på denne sti bør vi, hans døtre og sønner, alltid vandre.

Jeg minner om disse hendelsene med et ønske om at vi forbereder oss godt til våre månedsretretter og til de årlige retrettene, og for at vi snakker til mange mennesker om dette viktige undervisningsmiddelet. Vi

har mer enn nok erfaring med at deltakelse i en lang retrett i mange tilfeller medfører en radikal omvendelse, siden den hjelper mennesker til å stille seg grunnleggende spørsmål i sitt liv: Hvor kommer vi fra? Hvor er vi på vei? Hvilken vei bør vi følge for å være helt forent med Gud? Hvilke hjelpemidler trenger vi? *Å være med Gud på denne inderlige måten og dermed å erfare Guds nærvær er det som gjør det mulig for oss så å si stadig å erfare kristendommens storhet. Det hjelper oss til å (...) oppleve og virkeliggjøre det fra dag til dag, når vi lider og når vi elsker, i glede og i sorg.*[8]

Hvis vi anstrenger oss for å mangedoble de månedlige retrettene og de lange retrettene og inviterer mange mennesker, kommer det apostoliske arbeidet til å vokse overalt, og vi kommer til å bli forundret over resultatene. Hvor

overbevist snakker vi til mennesker om muligheten for å delta i denne undervisningen? Ber vi for dem som over hele verden møter Gud på denne måten?

Som dere vet, har jeg i juli og august vært i Pamplona og avsluttet et arbeid som jeg ikke ville utsette. Jeg takker for deres hjelp i form av bønner disse ukene. Før jeg dro tilbake til Roma reiste jeg – sammen med dere alle – til Lourdes og til og med til Torreciudad, der den årlige marianske familiedagen feires. La oss fortsette å be for at denne grunnleggende celle i samfunnet revitaliseres, for den nye evangeliseringen avhenger i stor grad av familiens åndelige helse.

Jeg har også deltatt i en kort vandring gjennom noen av de stedene som den hellige Josemaría dro i november 1937, da han krysset Pyreneene. Det var bare noen få

kilometer, og derfor møtte vi ikke de store vanskelighetene som vår Fader og de som fulgte ham opplevde. Jeg ble likevel fylt av glede og takknemlighet mot Herren da jeg igjen tenkte på vår Faders heroiske liv. I hans fotspor var det meget lett å dele hans ønsker og å minnes hver enkelt av dere. Når han var tvunget til å gå gjennom så vanskelige tider, tenkte den hellige Josemaría ikke på seg selv men på sine døtre og sønner, på de mennesker som kunne gå det evige livs veier hvis han personlig forble trofast mot det oppdrag som Herren hadde betrodd ham.

Denne tanken ble enda tydeligere da vi oppholdt oss på det stedet der St. Rafaelshytten lå i Rialpskogene, der de holdt til noen dager før de begynte på nattevandringene. Det er imponerende: de var omgitt av alle slags farer, men likevel bestemte den hellige Josemaría at i disse ekstraordinære omstendighetene

skulle man følge et skjema der det var tid til alt: fromhetsøvelser, undervisning og studier... Er ikke dette et eksempel for oss alle, nå og i kommende tider? På dette stedet ba vi for St. Mikael- St. Gabriels- og St. Rafaelsarbeidet, for det apostolat som prelaturets medlemmer gjør for å tjene Kirken. Sammen med dere ba vi også Verkets *Preces* på det stedet er vår grunnlegger fant trerosen. Det var meget lett å langsomt be hver bønn med den omhyggelighet vår Fader viste da han sanket dem fra den kristne tradisjon. Han ville at vi skulle gjenta dem daglig med ærbødighet – og leve dem!

Jeg ber igjen om hjelp fra deres bønner og deres bot for mine bønneintensjoner. Nå har jeg et trengende behov for deres støtte. Vær sjenerøse og trekk dere ikke unna.

Med all kjærlichkeit velsignes dere av

deres Far

+ Javier

Roma, 1. oktober 2007

[1] Rom 8, 28.

[2] Den hellige Josemaría, *Veien*, nr. 268.

[3] Ef 5, 2.

[4] Den hellige Josemaría, Notater tatt under en meditasjon, 25/12 1972.

[5] 1 Tim 2, 4.

[6] Benedikt XVI, Tale, 23/10 2006.

[7] Jf Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei*, bind 1, s. 466.

[8] Benedikt XVI, Tale, 9/11 2006.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
prelatens-brev-oktober-2007/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/prelatens-brev-oktober-2007/)
(07.08.2025)